

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce:

J. G.
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Pauchem
sídlem Sokolovská 695/115b, 186 00 Praha

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 22. 7. 2022, č. j. 159921/2021/KUSK/HRO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2022, č. j. 159921/2021/KUSK/HRO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Paucha, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

(dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2021, č. j. 121277/2021/ODSA/GaJa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 337/2020 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 21. 4. 2021 v 16:28 hodin řídil osobní motorové vozidlo značky Volkswagen Passat, registrační značky X (dále jen „předmětné vozidlo“), po dálnici D 10 ve směru na Prahu, přičemž mu byla v úseku 53. km naměřena rychlost 167 km/h. Po odečtení odchylky měření ve výši – 3 % z naměřené hodnoty jel žalobce s vozidlem rychlostí nejméně 161 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici nejméně o 31 km/h a porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 18 odst. 3 téhož zákona. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 měsíců a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Obsah žaloby

2. V první žalobním bodě žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav ohledně totožnosti řidiče vozidla. Z policejní části spisu vyplývá pouze to, že došlo ke změření předmětného vozidla. Z podkladů ale již neplyne, kdy a kde bylo toto vozidlo zastaveno a jakým způsobem byl ztotožněn jeho řidič. Již ve správním řízení se žalobce vyjádřil tak, že si není vědom žádného překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Vzhledem k absenci popisu, kdy a kde bylo předmětné vozidlo zastaveno, v jaké vzdálenosti od místa změření a popisu ztotožnění řidiče, přetrvávaly v řízení pochybnosti ohledně jeho totožnosti, které správní orgány nerozptýlily. Ke zjišťování totožnosti řidiče jen z úředních záznamů nelze přihlížet [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115]. Pokud by správní orgán I. stupně provedl žalobcem navržené důkazy, bylo by zjištěno, že žalobce předmětné vozidlo neřídil. Skutkový stav tak nebyl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy, a proto nemůže obstát.
3. Podle druhé žalobní námítky se správní orgány nesprávně a nedostatečně vypořádaly s tím, že měření rychlosti vykazuje vady spočívající v nedodržení požadavků stanovených návodem k obsluze k měřicímu zařízení Ramer 10 C a že je povinností správních orgánů prokázat, že nedošlo k mechanickému poškození měřiče od okamžiku ověření do okamžiku zaznamenání rychlosti dne 21. 4. 2021. Při vypořádání těchto námitek správní orgán I. stupně nesprávně a nepřipadně interpretoval závěry rozsudku NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, jelikož i dle NSS nelze bez dalšího prohlásit měření za správné jen s odůvodněním, že došlo-li ke změření, měření proběhlo správně. Žalovaný se bez bližšího odůvodnění se správním orgánem I. stupně ztotožnil, což činí správní rozhodnutí nepřezkoumatelná.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobce tvrdí, že správní orgány nemohly konstatovat soulad použití měřiče s předepsaným postupem výrobce, pokud nedoplňily dokazování o návod k obsluze měřicího zařízení Ramer 10 C (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012-26). Ve věci žalobce nadto nelze aplikovat rozsudek NSS ze dne

26. 4. 2012 (*správně 2018 – pozn. soudy*), č. j. 1 As 306/2017-34, v němž byly judikovány závěry o nezpochybnitelné funkčnosti zařízení Ramer 10 C. Je známou notorií, že vlivem chybného technického posouzení a záměny funkce radarových a laserových měřičů rychlosti soudy mnohokrát zaměnily principy těchto měřících přístrojů. Ohledně radarových měřičů (např. Ramer 10 C použitý ve věci žalobce) chybně vyslovily, že byla-li rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. Tento závěr je však možné aplikovat pouze na laserový měřič (lidar), nikoli radarový měřič, jenž je založen na principu Dopplerova jevu. Proto je mezi lidary a radary rozdíl i v ověřovacích listech, v nichž u radaru je stanovena podmínka použití jen za dodržení návodu k obsluze. U lidarů tato podmínka v ověřovacím listu stanovena není.

5. Dle dalšího žalobního bodu bylo rovněž namístě, aby správní orgány posoudily, zda byly splněny podmínky pro výběr stanoviště pro měření. Na snímku měření lze pozorovat svodidla zasahující celou svou plochou do anténního svazku měřiče, což je v přímém rozporu s požadavky na výběr místa měření dle návodu k obsluze. Dále byla chybně nastavena i citlivost měřící jednotky na 30 m. Dle návodu má být dosah nastaven na 20 m při měření s bočním odstupem do 8 m². Obsluha může nastavit dosah na 30 m jen v případě nepříznivých klimatických podmínek nebo vynechávání měření, což ale nebylo doloženo. Zvýšením citlivosti měřící jednotky dochází k vyšší pravděpodobnosti vzniku reflexí. Kombinace uvedených faktorů zavdává důvodné podezření na vznik reflexe a neplatnost měření. Navíc měření při nedodržení návodu k obsluze nemůže být *a priori* považováno za metrologicky platné vzhledem k jasně dané podmínce v ověřovacím listu užitého měřidla.
6. Následně žalobce namítá celou sérii vad v obsahu spisového materiálu. Ve stručnosti jde o tato pochybení:
 - v podkladech pro rozhodnutí chybí důkaz, že rychloměr byl instalován ve vozidle dle ověřovacího listu,
 - nebylo prokázáno, že měřidlo v době měření obsahovalo senzor, jenž byl společně s měřidlem ověřen, tedy senzor s výrobním číslem 18/1227,
 - z materiálů předložených Policií České republiky (dále jen „policie“) též nevyplývá, že mezi ověřením měřidla dne 3. 11. 2020 a měřením dne 21. 4. 2021 nedošlo k aktualizaci softwaru,
 - součástí spisu není ani doklad o proškolení obsluhy k používání tohoto zařízení,
 - ani důkaz o provedení provozní kontroly před zahájením měření.

S vypočtenými nedostatky se nelze vypořádat pouhým odkazem na presumpci správnosti konání veřejné moci, neboť bez existence důkazů není možné tvrdit, že zařízení všechny normy splňuje, že měření bylo platné či že byly předepsané úkony provedeny.

7. Správní orgány se též nedostatečně zabývaly materiální stránkou přestupku. Správní orgán I. stupně závažnost skutku pouze zhodnotil, aniž by uvedl, s jakým výsledkem (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48). Nadto údajný skutek vykazoval zcela bagatelní závažnost. Měření bylo prováděno na dálnici. Na snímku nejsou patrná žádná jiná vozidla. Místo měření se nachází na rovinném a přehledném úseku za denního světla. Dálnice jsou navíc koncipovány na dosažení mnohem vyšší rychlosti než nejvyšší povolené. Hluk, emise nebo vibrace moderního vozidla nemohou v tomto případě ohrožovat ani omezovat veřejné zdraví. Nebyly předloženy žádné důkazy, že by byl měřený úsek rizikovým a že je v něm třeba vykonávat dohled nad dodržováním nejvyšší povolené rychlosti. Měření rychlosti policií v daném úseku nenachází oporu ve zvyšování bezpečnosti

silničního provozu podle § 79a zákona o silničním provozu. Není tedy zřejmé, jaký veřejný zájem měl být porušen. Správní orgány zaměřují formální a materiální aspekt a nerespektují závěry rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Vzhledem ke specifickým okolnostem případu je nutné odmítnout tvrzení správních orgánů o obecném ohrožení ochrany života, zdraví a majetku osob při účasti na provozu na pozemních komunikacích. I v této části jsou proto rozhodnutí nepřezkoumatelná.

8. Dle poslední žalobní námitky nemá uložený trest zákazu činnosti oporu ve výroku rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí totiž nevyplývá, ve spojení s jakým přestupkem správní orgán I. stupně dovodil uložení sankce zákazu řízení. Tuto vadu nelze zhojit až v rámci odůvodnění, neboť nemá donucující charakter. Pokud je v daném případě sankce zákazu řízení podmíněna recidivním jednáním žalobce, musí správní orgán uvést, ve spojení s jakým přestupkem byla naplněna podmínka pro aplikaci § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu. To však z výroku nevyplývá. Z toho důvodu jsou rozhodnutí nepřezkoumatelná pro neurčitost.
9. S ohledem na vše shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný zdůraznil, že oznámení o přestupku sepsané na místě dvěma policisty a za přítomnosti žalobce, který má možnost se k projednání přestupku vyjádřit, musí být vnímáno jinak než jen jako jednostranný úkon. Dle žalovaného jde v podstatě o projednání přestupku v příkazním řízení, u něhož chybí pouze souhlas přestupce. Nevyjádření či nepodepsání přestupce nemůže zpochybnit skutkový průběh v oznámení zachycený. Oznámení o přestupku není úředním záznamem, ale je nutné jej považovat za zprávu jiného orgánu – orgánu policejního, a tedy za listinný důkaz (viz např. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. Tpjn 300/2019 k použití trestního oznámení jako důkazu). Oznámení o přestupku minimálně prokazuje „*kdy, kde, kdo, s kým, ohledně čeho je učinil*.“ Žalobce byl nesporně s obsahem oznámení o přestupku seznámen, když do něj vepsal „*Pracovní spěch. Svého jednání lituji*“.
11. Žalovaný dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, s nimiž se ztotožňuje. Podle žalovaného nepřináší žalobce žádná tvrzení ani důkazní návrhy, které by zpochybňovaly výpovědi policistů z hlediska jejich věrohodnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Žalovaný následně rozsáhle citoval z judikatury týkající se potřebných důkazů k prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti a z judikatury ohledně ověření měření radarového měřiče. Dle žalovaného se má za to, že chybné měření rychloměr vyloučí, pokud je přezkoušen. Žalobci se nepodařilo vyvrátit výstup z měřícího zařízení, přitom důkazní břemeno ve vztahu k této skutečnosti tíží jeho. Nepředložil ani důkaz, který by vyvracel, že to byl on, kdo byl hlídkou policie zastaven a kdo byl ztotožněn jako řidič předmětného vozidla, s nímž překročil zákonem povolenou rychlost. Pouhé zpochybnění nelze považovat za unesení důkazního břemene. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Dne 12. 5. 2021 oznámila policie správnímu orgánu I. stupně podezření spáchání přestupku žalobcem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, jehož se měl

žalobce dopustit stručně řečeno překročením rychlosti na dálnici o 31 km. Součástí podání policie bylo oznámení přestupku sepsané dne 21. 4. 2021, v němž jsou uvedeny osobní údaje žalobce, včetně čísla občanského průkazu a řidičského průkazu. V části pro vyjádření řidiče je uvedeno „*Pracovní spěch. Svěho jednání lituji.*“ a podpis. Policie přiložila i úřední záznam z 2. 5. 2021 k okolnostem zjištění přestupku, záznam o přestupku z rychloměru Ramer 10 C s fotografiemi předmětného vozidla a ověřovací list č. 210/20 s datem vydání 3. 11. 2020 a koncem platnosti ověření 2. 11. 2021 k silničnímu rychloměru Ramer 10 C. Ve spisu je založena též evidenční karta řidiče (žalobce).

13. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání vytýkaného přestupku příkazem ze dne 8. 7. 2021, proti němuž žalobce podal odpor. V něm namítl, že si není vědom žádného protiprávního jednání, kterého se měl daný den dopustit a které by naplňovalo jak znaky formální, tak materiální. Žalobci nebylo na místě sděleno, jakou povinnost uloženou zákonem měl porušit, a též nebyl poučen o svých právech. Dle žalobce správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav a vycházel z nedostatečných důkazů.
14. Jelikož podáním odporu došlo ve smyslu § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ke zrušení vydaného příkazu, pokračoval správní orgán I. stupně v řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 25. 8. 2021. Z něho se žalobce omluvil a současně navrhl předvolat zasahující policisty za účelem správného zjištění skutkového stavu. Žalobce uvedl, že takto vysokou rychlostí nejel a plně se věnoval řízení. Správní orgán I. stupně by měl kromě pravidelné kalibrace měřícího zařízení prokázat i to, že nemohlo dojít k jeho mechanickému poškození, které nastalo po poslední kalibraci v důsledku jeho užívání. Dále žalobce namítl, že i kdyby mělo dojít k překročení nejvyšší povolené rychlosti, tak to nemohlo ohrozit či omezit ostatní účastníky silničního provozu. Správní orgán I. stupně by se měl zejména zabývat místem, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít. Materiální stránka přestupku nebyla naplněna.
15. Žalobce se následně vyjádřil i ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí. Zopakoval, že nemohlo dojít k naplnění materiálního aspektu přestupku. Ze shromážděných důkazů nevyplývá jakákoliv společenská nebezpečnost daného jednání. Správní orgán I. stupně by měl opačný názor podložit konkrétními poznatky (s ohledem na místo a čas spáchání přestupku, povětrnostní podmínky, stav komunikace apod.). Za tím účelem žalobce navrhl provedení místního šetření.
16. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že vytýkané jednání bylo žalobci shromážděnými důkazy prokázáno. Výslech policistů neprováděl, jelikož by byl neekonomický a bezpředmětný. Listiny ve spisu jsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí a nejsou z nich zjiitelná žádná pochybení zasahujících policistů. Správní orgán I. stupně neshledal ani důvod k přezkoumání, zdali mělo měřící zařízení mechanické poškození či nikoliv. V této fázi by případné zjištění nebylo vypovídající vzhledem k časovému odstupu. Protiprávní jednání bylo nadto žalobci bez pochybností prokázáno zejména fotografií pořízenou radarovým rychloměrem Ramer 10 C zachycující předmětné vozidlo. Podle judikatury NSS platí, že je-li vytvořen radarem záznam, měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný. Z fotografií je zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhly úspěšně a že snímek je hodnověrný. K materiální stránce přestupku správní orgán I. stupně uvedl, že na dálnici se chodci či jiné osoby vyskytují jen velmi zřídka, avšak rychlá jízda prodlužuje délku brzdné dráhy, což zvyšuje riziko vzniku náhlých, nebezpečných a ohrožujících situací, které mohou vyústit v dopravní nehodu a tím i v ohrožení života, zdraví a majetku ostatních účastníků silničního provozu. Žalobce

neprokázal žádné okolnosti, které by naplnění materiálního znaku přestupku vylučovaly. Jelikož byl žalobce podle evidenční karty řidiče dne 10. 1. 2021 shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, byl správní orgán I. stupně povinen žalobci uložit též zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel podle § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1. zákona o silničním provozu.

17. V odvolání žalobce namítl porušení jeho práva na obhajobu tím, že nebylo doplněno dokazování, jak navrhoval. Opětovně zpochybnil, že by byla naplněna materiální stránka přestupku. Naměřená rychlost mimo zástavbu na přehledném úseku není zjevně nepřiměřenou.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci nepřisvědčil a ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

19. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
20. Soud ve věci samé nařídil jednání, v jehož průběhu účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud provedl dokazování návodem k obsluze č. R311 063X CZ k rychloměru Ramer 10 C (relevantní zjištění soud uvádí v odůvodnění níže). Soud zamítl návrh na provedení dokazování výstupy z rychloměrů Ramer doloženými žalobcem, neboť pro posouzení věci nebyly potřebné (již z návodu č. R311 063X CZ soud mohl zjistit, že při reflexi paprsku dojde k vytvoření záznamu rychloměrem). Stejně tak nebyl pro posouzení věci rozhodný ověřovací list k lidarů LaserCam4, neboť ve správním spisu byl založený ověřovací list radaru Ramer 10 C, z něhož vyplývá, že rychloměr může být použit za dodržení návodu k obsluze. Soud zamítl i návrh žalovaného ohledně výsledku zasahujících policistů, jelikož si při posouzení věci vystačil s podklady založenými ve správním spisu.

Posouzení žalobních bodů

21. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby (v posloupnosti dané žalobcem) takto.

Totožnost řidiče

22. Žalobce namítá, že správní orgány vyšly při zjišťování totožnosti řidiče toliko z úředních záznamů. Pokud by předvolaly k podání svědecké výpovědi zasahující policisty, vyšlo by najevo, že žalobce vozidlo neřídil.
23. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat obviněnému spáchání přestupku spočívá na správním orgánu, přičemž obviněný nemusí prokazovat, že se přestupku nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18). Navrhne-li však obviněný důkazy k prokázání svých tvrzení, je správní orgán povinen je provést, případně řádně zdůvodnit, proč tak neučinil.
24. Žalobci lze přisvědčit v tom, že uznat obviněného vinným jen na základě informací

zjištěných z úředního záznamu není přípustné (viz např. žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či dále např. rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Avšak v projednávané věci správní orgány nezaložily své závěry toliko na úředním záznamu. Podkladem pro jejich rozhodnutí byl totiž nejen úřední záznam vyhotovený jedním ze zasahujících policistů, ale též záznam o přestupku obsahující údaje o provedeném měření s fotografiemi změřeného vozidla, na nichž je čitelná i registrační značka, dále oznámení přestupku ze dne 21. 4. 2021, ověřovací list č. 210/20 ze dne 3. 11. 2020 k silničnímu rychloměru Ramer 10 C a evidenční karta řidiče. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 155/2016-37, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či ze dne 31. 3. 2021, č. j. 6 As 255/2020-40).

25. Soud přitom nedospěl k závěru, že by se žalobci podařilo ve správním řízení shromážděné podklady zpochybnit, protože by byl správní orgán I. stupně povinen provést výslech zasahujících policistů. Předně soud uvádí, že ze záznamu o přestupku jednoznačně vyplývá, že dne 21. 4. 2021 bylo na dálnici D10 ve směru na Prahu změřeno předmětné vozidlo, a to s rychlostí 167 km/h (po odečtení odchylky 161 km/h). Podle sepsaného oznámení přestupku byl ztotožněn jako řidič předmětného vozidla žalobce. V oznámení jsou uvedeny jeho osobní údaje, včetně čísla občanského a řidičského průkazu. Žalobce nezpochybňuje, že by uvedené oznámení nepodepsal, a to v kolonce *vyjádření řidiče*, kde je též zaznamenáno: „*Pracovní spěch. Svého jednání lituji.*“ Podrobnosti ke změření předmětného vozidla, jeho zastavení a ztotožnění žalobce jako řidiče jsou rozvedeny v úředním záznamu ze dne 2. 5. 2021.
26. Ve správním řízení žalobce nenamítal, že by předmětné vozidlo neřídil či že by nebyl zasahujícími policisty ztotožněn. V odporu proti příkazu rozporoval, že by se protiprávního jednání dopustil, ale též v něm uvedl, že mu na místě nebylo sděleno, jakou zákonnou povinnost měl porušit a že nebyl poučen o svých právech a povinnostech. Žalobce tedy nečinil sporným, že daný den předmětné vozidlo řídil. Obdobně v následném vyjádření se bránil tím, že takto vysokou rychlostí nejel. Opět ale konstatoval, že se plně věnoval řízení, tj. výslovně uznal, že předmětné vozidlo daný den řídil. V odvolání jen obecně namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu pro neprovedení výslechu zasahujících policistů, ale žádnou uvěřitelnou alternativní verzi skutkového děje nepředestřel (např. že by předmětné vozidlo v okamžiku měření řídil někdo jiný). Podle soudu se proto žalobci nepodařilo založit důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních, pro která by bylo nutno v projednávané věci předvolat zasahující policisty (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30). Zpochybňoval-li žalobce v zásadě jen naměřenou rychlost, plně postačovala k prokázání jeho totožnosti jako řidiče předmětného vozidla shromážděná sada důkazů – záznam přestupku z rychloměru Ramer 10 C, úřední záznam zasahujících policistů, oznámení přestupku a ověřovací list k použitému rychloměru (viz rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 232/2017-40, bod 10).
27. Námitku žalobce v žalobě, že by snad předmětné vozidlo neřídil, tudíž soud považuje za účelovou. Vzhledem k tomu, že žalobce ve správním řízení věrohodně nezpochybnil, že by toho dne, kdy došlo ke změření překročení nejvyšší povolené rychlosti, neřídil, není

ani na závadu, pokud není v podkladech policie konkrétně specifikováno, kde a kdy bylo následně předmětné vozidlo zastaveno, a jakým způsobem došlo ke ztotožnění žalobce. Žalobce totiž tyto skutečnosti ve správním řízení nijak nenamítal, a proto se jimi správní orgány nemusely detailněji zabývat a vést k nim další dokazování. Správní orgán I. stupně se dostatečně vypořádal i s důkazním návrhem na výsledcích policistů konajících službu. Na straně 3 prvostupňového rozhodnutí vyhodnotil tento výsledek jako nadbytečný vzhledem k věrohodnosti shromážděných důkazů. Takové odůvodnění ob stojí, jelikož žalobce netvrdil žádné relevantní skutečnosti, pro které by třeba dodatečně zjišťovat skutkový stav. Námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu v otázce totožnosti řidiče předmětného vozidla tudíž není důvodná.

Nezákonnost provedeného měření rychlosti

28. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná v části vypořádávající námitky žalobce ohledně nedodržení požadavků stanovených návodem k obsluze k rychloměru Ramer 10 C.
29. Podle judikatury NSS musí být z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
30. Soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů vadou nepřezkoumatelnosti v této části netrpí. Z obsahu správního spisu totiž nevyplývá, že by žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že by měření rychlosti vykazovalo vady spočívající v nedodržení návodu k obsluze k zařízení Ramer 10 C. Pokud žalobce takovou námitku vůbec neuplatnil, nemohou být správní rozhodnutí nepřezkoumatelná pro její nevypořádání. Žalobce ve vyjádření ze dne 23. 8. 2021 pouze namítal, že správní orgán I. stupně by měl prokázat též to, zdali nedošlo k mechanickému poškození měřícího zařízení. Jinou námitku související s vadami měření neuplatnil. V žalobě nekonkretizuje, v jakém podání proti nedodržení návodu k obsluze brojil.
31. Námitku ohledně prokazování mechanického poškození měřícího zařízení správní orgán I. stupně přezkoumatelně vypořádal. Na straně 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí vysvětlil, že vzhledem k časovému odstupu je nelogické případné zjištění pokládat za objektivní důkaz. Dále rozvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno vyjmenovanými důkazy a že rychlost předmětného vozidla byla zaznamenána měřícím zařízením, které mělo platnou kalibraci, což nebylo žádným důkazem zpochybněno.
32. Soud se s vypořádáním této námitky ztotožňuje i z věcného hlediska, neboť z podkladů ve správním spisu nic nenasvědčuje tomu, že by použitý rychloměr měl být v době měření mechanicky poškozen. Z ověřovacího listu č. 210/20 ze dne 3. 11. 2020 vyplývá, že použitý rychloměr Ramer 10 C s měřidlem č. 18/0502 a senzorem č. 18/1227 má požadované metrologické vlastnosti. Konec platnosti ověření byl stanoven na den 2. 11. 2021 (tedy v době spáchání přestupku bylo ověření platné). Záznam o přestupku z ověřeného rychloměru pak nezakládá pochybnosti o tom, že by rychloměr měl být určitým způsobem mechanicky poškozen, neboť veškeré potřebné údaje byly zaznamenány. Žalobce nespecifikoval, v čem by dle něj mělo případné poškození spočívat. Jak soud uvedl výše, v řízení o přestupku je správní orgán povinen prokazovat vinu obviněného a zjišťovat všechny okolnosti svědčící

ve prospěch i v neprospěch obviněného (§ 50 odst. 3 správního řádu). Povinnost zjistit stav věci tíží primárně správní orgán, neboť řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku (zde tvrzením žalobce) některý z důkazů zpochybněn, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, nebo ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, bod 19). Žalobce však zůstal jen u obecného tvrzení, aniž by alespoň blíže uvedl, v čem by se mělo případné mechanické poškození projevit. Přitom k možnému mechanickému poškození rychloměru se žalobce mohl (nejlépe i měl) vyjádřit již ve chvíli, kdy byl hlídkujícími policisty zastaven. To však neučinil a naopak své protiprávní jednání omlouval pracovním spěchem, z čehož lze usuzovat, že si překročení nejvyšší dovolené rychlosti vědom byl. Její naměření tak nelze přičítat chybné funkci radaru v důsledku mechanického poškození. Správní orgán I. stupně nadto poznamenal, že pozdější ohledání rychloměru by nemohlo přinést nic relevantního k prokázání jeho stavu v době spáchání přestupku, neboť tento stav by se s plynutím času logicky mohl změnit (shodně srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 382/2019-46). Jedinou námitku související s vadami měření rychloměrem Ramer 10 C proto správní orgán I. stupně vypořádal správně.

33. Správnímu orgánu I. stupně nelze vyčítat, že při absenci relevantních námitek uvedl na podporu svého tvrzení závěry ustálené judikatury NSS ke správnosti měření, pokud byl radarem vytvořen záznam. Je pravdou, že v citovaném rozsudku ze dne 17. 8. 2016 č. j. 7 As 309/2015-51, dospěl NSS k tomuto závěru až poté, co krajský soud obstaral vyjádření od autorizovaného metrologického střediska. Nicméně NSS ve svých navazujících rozhodnutích již vyšel z toho, že i jen s odkazem na relevantní judikaturu ke shodnému typu měřicího zařízení lze bez dalšího učinit závěr, podle něhož při dodržení návodu k obsluze tohoto radaru je pořízen záznam, zatímco v případě chybného měření, tedy při nedodržení návodu k obsluze, je měření anulováno a záznam není pořízen (viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21, bod 25). Jestliže tedy žalobce ve správním řízení nenamítal nedodržení návodu k obsluze (např. jak činí v žalobě), správní orgán I. stupně nepochybil, pokud odkázal na případnou judikaturu NSS. Dále soud konstatuje, že sám žalobce v žalobě v jejím odstavci 24. uznává, že měření by bylo anulováno v případě chyby či poruchy měřicího zařízení jako takového. V posuzované věci však proběhlo správně, resp. bylo zaznamenáno, což opět značí, že použitý radar nebyl v době měření mechanicky poškozen. Námitka proto není důvodná.

Neprovedení dokazování návodem k obsluze k rychloměru Ramer 10 C

34. Správní orgán I. stupně nemohl podle žalobce konstatovat soulad použití radaru s předepsaným postupem výrobce, pokud dokazování nedoplnil o návod k obsluze k měřicímu zařízení. V té souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012-26, dle něhož soud přistoupí ke zrušení správního rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jestliže návod k obsluze není součástí správního spisu a správní orgán zdůvodní zákonnost použití měřiče jeho užitím souladným s návodem.
35. Soud konstatuje, že žalobcem odkazovaný rozsudek uvedený v předchozím odstavci byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014-30. NSS v něm shrnul, že dokumenty založené ve správním spisu (obdobné jako v nyní projednávaném případě) je možné považovat za dostačující podklady k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Pokud nebyl ve správním řízení konkrétní způsob měření kvalifikovaně zpochybněn, nemusely správní orgány založit

do správního spisu předmětný návod k obsluze. Založení tohoto návodu do spisu by ani samo o sobě nemohlo osvědčit, že k měření došlo v souladu s ním.

36. Soud neshledal důvod, aby se od tohoto závěru odchýlil. Žalobce ve správním řízení nijak nenamítal, že by rychloměr Ramer 10 C byl použit v rozporu s návodem k obsluze. Správní orgány proto ani nebyly povinny jej do správního spisu dokládat. Správní orgán I. stupně toliko podpůrně (aniž by tím reagoval na konkrétní námitku žalobce ohledně nesprávného užití radaru) citoval závěry judikatury NSS (viz bod 33. výše). Pro tyto účely nebylo třeba, aby dokazování návodem k obsluze doplňoval. Nadto za situace, kdy je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, a je jednoznačně čitelná jeho registrační značka, přičemž současně při jeho zachycení na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka, neměly správní orgány důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření - a to ani tehdy, pokud nezařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení. Proto nebylo provádění návodu k obsluze jako důkazu třeba (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 8 As 9/2018-43, bod 14).

Nevhodný výběr stanoviště místa měření a nastavení citlivosti radaru

37. Před vypořádáním dalších žalobních bodů soud zdůrazňuje, že žalobce si ponechal celou škálu námitek až do fáze řízení před soudem. Jen proto nejsou takové námitky nepřijatelné, nicméně správní orgány nejsou bez dalšího povinny domýšlet případná budoucí tvrzení osob obviněných z přestupku a již předem na ně dávat ve svých rozhodnutích odpovědi. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).
38. Žalobce v žalobě namítá, že policisté nedodrželi návod k obsluze, neboť na snímku změřeného předmětného vozidla lze pozorovat svodidla zasahující celou svou plochou do anténního svazku měřiče. Dále chybně nastavili citlivost měřící jednotky na 30 m.
39. Za účelem vypořádání těchto námitek soud provedl dokazování návodem k obsluze č. R311 063X CZ k měřicím zařízením Ramer 10. Na straně 12 se v něm uvádí, že „[v] anténním svazku $+10^{\circ}$ od osy antény, mezi anténou a vozidlem, se nesmí nacházet žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy a zapříčinit tak rušivé reflexe vysílaného signálu. K těm patří zvláště stromy, vysoká křoviska nebo tráva (zvláště mokrá), stožáry pouličního osvětlení, dopravní značky, informační tabule apod. Rušivá reflexe se projevuje vícenásobným měřením jednoho a téhož vozidla (na snímcích je pouze část změřeného vozidla nebo je snímek bez vozidla), případně radar vynechává měření, přestože je nastavena správná citlivost měřící jednotky.“ (zvýraznění doplnil soud). V návaznosti na to soud poznamenává, že z fotografie předmětného vozidla je patrné, že mezi anténou radaru a předmětným vozidlem se žádná překážka, jež by mohla způsobit rušivou reflexi, nenachází. Z tohoto důvodu proto k neplatnosti měření nemohlo dojít (viz rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 232/2017-40).
40. Poukazuje-li žalobce na zachycená svodidla, ani ta podle soudu reflexi vysílaného signálu nezpůsobila. Návod k obsluze sice výslovně zmiňuje na straně 14, že tzv. jednoduchá reflexe může vzniknout na plochách, které se vyskytují rovnoběžně s jízdní dráhou, tj. např. od svodidel. Podle návodu k obsluze je však tento druh reflexe snadno odhalitelný, neboť v jejím důsledku není na pořízeném snímku zobrazen žádný automobil, nebo je, ale nachází se v ne zcela běžné poloze (např. je zachycena jen jeho malá část – viz strany 14 a 15 návodu

k obsluze). Ve věci žalobce však důkazní snímek vytvořený radarem Ramer 10 C takovou vadou netrpí. Předmětné vozidlo je na něm viditelně zachyceno celé, a to v poloze, jež odpovídá správnému způsobu měření dle návodu.

41. Žalobce argumentuje, že předmětné vozidlo je na snímku v anténním svazku pouze svou zadní částí. To však dle soudu není na závadu a plně to odpovídá výchozím podmínkám nastavení měření. Z šipky v levé spodní části snímku vyplývá, že radar byl nastaven tak, aby zachycoval vozidla na odjezdu (viz strana 74 návodu k obsluze). Na straně 20 a 21 návodu k obsluze je popsáno, jak probíhá samotné měření. V první fázi počítač měřící jednotky vyhodnotí, že do anténního svazku radarové hlavy vjelo vozidlo, zahájí měření a vyhodnotí rychlost a směr jízdy. Následně měřící jednotka vyhledá v posloupnosti změřených hodnot takový úsek, kdy jsou vytvořeny podmínky pro maximální přesnost. Ve fázi ověření výsledku měřící jednotka kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti. Po úspěšném ověření následuje hledání konce vozidla a ukončení měření. Přitom platí, že **odjíždějící vozidla** jsou snímána až po ukončení celého cyklu měření a po zjištění konce vozidla.
42. Na základě shrnutého postupu měření je zjevné, proč bylo předmětné vozidlo kamerou zachyceno na konci anténního svazku. Jelikož byl radar nastaven na snímání odjíždějících vozidel, musel nejprve zjistit konec předmětného vozidla a až pak jej po proběhlém procesu změření zachytit. Proto je logické, že se v anténním svazku bude nacházet toliko zadní část předmětného vozidla. Také na straně 100 návodu k obsluze se předepisuje nastavení záběrového úhlu objektivu tak, aby vozidlo na odjezdu bylo zobrazeno včetně oblasti, **kdy vyjíždí z radarového svazku** (tj. přesně tak, jak je zachyceno předmětné vozidlo ve správním spisu). Naopak pokud by bylo měřící zařízení nastaveno na snímání přijíždějících vozidel, bylo by předmětné vozidlo podle návodu k obsluze snímáno již po jeho vjezdu do anténního svazku. Žalobce tyto skutečnosti pomíjí a snaží se dovozovat „podezřelé skutečnosti“ tam, kde nejsou. Fotografie předmětného vozidla proto nenasvědčuje tomu, že by mělo dojít k rušivé reflexi paprsku a v důsledku toho k neplatnému měření.
43. Na základě pořízeného snímku se dle soudu není možné ani domnívat, že by došlo k dvojité reflexi či k reflexi na trojitěm zrcadle. Na fotografii nejsou zřetelné žádné velkoplošné reflexní plochy (např. další projíždějící vozidla či větší kovové konstrukce), které návod k obsluze na stranách 15 a 16 zmiňuje jako příčiny vzniku těchto jevů. V obou případech navíc uvádí, že jsou tyto reflexe málo pravděpodobné pro nutnost naplnění vícera podmínek. Dvojitá reflexe se nadto projevuje naměřenou rychlostí v nerealistické výši, jelikož se počítá rychlost vozidla jedoucího v protisměru s dvojitou rychlostí měřeného vozidla. Byť je dosažená rychlost 161 km/h (před odečtením odchylky 167 km/h) vysoká, nelze ji mít za nerealistickou. Navíc ze snímku lze zjistit, že policisté jeli s vozidlem, v němž bylo nainstalováno měřící zařízení, rychlostí 114 km/h (viz údaj na snímku pod naměřenou rychlostí žalobce). Z provádění měření (viz bod 41. výše) vyplývá, že žalobce musel vozidlo policistů předjíždět, aby bylo předmětné vozidlo radarem změřeno, tj. žalobce musel jet zákonitě vyšší rychlostí než oni. I tento fakt vylučuje, že by došlo ke dvojité reflexi, protože výsledná rychlost ovlivněná reflexí by vycházela z dvojité rychlosti předmětného vozidla, což vysoce přesahuje naměřenou hodnotu. Ze stejných důvodů očividně nedošlo ani k reflexi na trojitěm zrcadle, jelikož se má typicky projevovat naměřením dvojnásobné rychlosti oproti skutečné rychlosti měřeného vozidla. Stejně tak ze snímku není patrné, že by pro její vznik byly splněny podmínky, protože spočívá v odrazu od kolmých za sebou stojících odrazových ploch. Ty na fotografii nelze pozorovat.
44. Soud též musí zdůraznit, že policisté prováděli měření rychlosti za jízdy, což je v souladu

s návodem k obsluze. Neobstojí proto argumentace žalobce, že místo měření zvolili chybně. Přistoupil-li by soud na žalobcův výklad, pak by bylo měření za jízdy v zásadě vyloučeno, neboť svodidla se nacházejí na valné většině dálnic. Je jistě pravdou, že v praxi mohou způsobit reflexi paprsku. Návod k obsluze je zmiňuje zejména jako příčinu jednoduché reflexe. Ta je ale snadno odhalitelná. Proto je soud přesvědčený, že policisté nepochybili, pokud měření prováděli na zachyceném místě. Z pořízené fotografie a naměřených hodnot lze totiž bezesporu usoudit, že k reflexi v projednávaném případě nedošlo.

45. Pro výše uvedené nemá soud ani za to, že by měření mělo být neplatné z důvodu nastaveného dosahu radaru na 30 m. Žalobci lze přisvědčit, že výchozí hodnotou je 20 m a její zvyšování by se mělo dít při vynechávání měření či při zhoršení metrologických podmínek. Nicméně soud dovodil, že nic nenásvědčuje tomu, že by v posuzovaném případě k reflexi došlo. Nastavení vyššího dosahu pak samo o sobě výsledky neměření nemůže zpochybnit. Návod k obsluze nadto na straně 96 výslovně spojuje větší pravděpodobnost vzniku reflexí u dosahu 60 m. Na straně 128 se dále v souvislosti s prováděním testu u použitého radaru Ramer 10 C uvádí, že citlivost lze nastavit na 30 m, čímž se oproti dosahu 60 m eliminuje možnost vzniku chyby reflexí. Soud proto nedospěl k závěru, že by hodnota dosahu v případě žalobce zapříčinila vznik reflexe, a tedy i neplatné měření. Návod k obsluze nastavení dosahu na 30 m nevylučuje, naopak jej připouští, pokud je menší dosah nedostatečný, např. pro zhoršené klimatické podmínky (viz stranu 17 návodu k obsluze). Nastavení dosahu na 30 m tudíž návod k obsluze předpokládá, přičemž obsluha radaru zjevně vyhodnotila, že pro dosažení správných výsledků je třeba hodnotu takto nastavit. Soud se nedomnívá, že by hlídkující policisté museli v projednávané věci zvláště dokladovat, že radar vynechával měření, či že by panovaly zhoršené klimatické podmínky, pokud pořízený snímek nevzbuzuje pochybnosti o správnosti provedeného měření. Lze též připomenout, že žalobce tyto námitky ve správním řízení vůbec neuplatnil, pročez na ně nemohly reagovat správní orgány. Jimi zjištěný skutkový stav a shromážděné podklady lze vzhledem k tomu považovat za dostatečné. Dílčí námitky žalobce uplatněné až v žalobě soud vyvrátil argumentací výše, pročez o správnosti proběhlého měření nemá pochyb. Ani z tohoto důvodu tak podle soudu nelze měření pokládat za chybné.
46. Soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS ohledně správnosti měření radarem Ramer 10 C, pokud úspěšně proběhly interní testy a verifikace. V opačném případě by byl snímek anulován, nedošlo by k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení a ani k jeho uložení (viz rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017-39). Správní spis obsahuje snímek s údajem o rychlosti předmětného vozidla, fáze ověření výsledku proto musela proběhnout úspěšně. Soud si je vědom toho, že žalobce tuto judikaturu NSS zpochybňuje. Nicméně soud vyvrátil námitky ohledně reflexe paprsku, proto lze uvedenou judikaturu použít minimálně v tom rozsahu, v jakém dopadá i na ostatní případné chyby měření. Jinak řečeno, v projednávané věci neplatnost měření nezpůsobila reflexe paprsku a ani jiné vady, které by jinak bránily provedení interní verifikace měření.

Další namítané vady obsahu správního spisu

47. V další části žaloby žalobce namítá celou řadu pochybení správních orgánů, které se měly dopustit vadného postupu tím, že do správního spisu nezaložily důkazy o tom, že rychloměr byl nainstalován ve vozidle dle ověřovacího listu, že v době měření obsahoval senzor s výrobním číslem 18/1227, zda nebyl změněn software od doby ověření, zda byli policisté

proškolení o obsluze radaru či zda byly před uskutečněním měřením provedeny provozní kontroly.

48. Soud ke všem těmto skutečnostem podotýká, že žalobce je ani v obecné rovině neuplatnil v řízení před správními orgány. Proto je soud posuzoval prizmatem závěrů již výše citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS. Zde rozšířený senát NSS konstatoval, že „[p]okud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje.“ (viz bod 44). Pokud soud dospěje k závěru, že správní orgán zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, může shledat nově uplatněná žalobní tvrzení jako irelevantní či nevěrohodná. Je vhodné zopakovat, že správní orgán není povinen předvídat a ani ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Žalobce by proto musel prokázat, že se skutkový děj odehrál jinak, než jak jej měly za řádně opatřenými důkazy podložený správní orgány.
49. Zpochybňuje-li žalobce věrohodnost technického měřidla (zde rychloměru) lze odkázat na závěry judikatury NSS. Například v rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, uvedl, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik“. Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, se NSS vyslovil tak, že „[m]ěřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).“ V rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, je pak vyjádřen závěr, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“
50. Aplikováno na nyní souzenou věc, soud ověřil, že ve správním spise je založen ověřovací list použitého měřicího zařízení č. 210/20. Z něj především plyne, že v době měření rychlosti byl aktuální a osvědčoval správnou funkci měřidla. Dále je uvedeno, podle jakého metrologického předpisu byl rychloměr zkoušen, a to se závěrem, že rychloměr lze používat pro měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Správní orgány dále shromáždily takovou sadu důkazů, která s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou

přesvědčivostí vede k závěru, že se žalobce příslušného přestupku (skutku) dopustil. Jedná se o oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii předmětného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Ty vzhledem k námitkám žalobce ve správním řízení plně postačují pro vyslovení viny žalobce za vytýkaný přestupek (viz citovanou judikaturu v bodě 24. výše). Soud se dále zabýval i námitkami v žalobě, kterými chtěl žalobce zpochybnit správnost provedeného měření, přičemž je neshledal důvodnými. Soud proto nemá žádné pochybnosti o tom, že žalobce přestupek spáchal a že měření proběhlo bezvadně, a to radarem s platným ověřením. Soud tedy nemá důvod pochybovat o skutkovém stavu, jak jej správní orgány zjistily.

51. Soud si je vědom toho, že v řízení o přestupku je důkazní břemeno primárně na správním orgánu, přičemž žalobce mohl zůstat v řízení před správními orgány i zcela pasivní, má to však své následky. Správní orgány zjišťují skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ve „spolupráci“ s obviněným, tak i bez něj (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2020, č. j. 1 As 250/2019-49, bod 19). Soud již výše objasnil, že ani podle závěrů citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS nejsou možnosti obviněného z přestupku předkládat správnímu soudu skutková nova bezbřehé. Jinak řečeno, pokud správní orgány vycházely z hodnoty naměřené rychlosti, která byla výstupem z řádně ověřeného měřícího zařízení, neměly žádný důvod se při pasivitě žalobce z moci úřední zabývat tím, zda byl rychloměr nainstalován ve vozidle dle ověřovacího listu, zda v době měření obsahoval senzor s výrobním číslem 18/1227, zda nebyl změněn software od doby ověření, zda byli policisté proškolení o obsluze radaru či zda byla před měřením provedena provozní kontrola. V této části jde o námitky skutkové, které sice žalobce může součástí žaloby učinit, nicméně musí tvrdit konkrétní skutečnosti, z nichž případné nesrovnalosti měření vyplývají a předložit k nim důkazy. Žalobce však toliko obecně a spekulativně uvádí, že pokud nebylo doloženo, že nedošlo ke změně stavu oproti stavu v době ověření, nelze pokládat měření za platné. Přitom ale žalobce neuvádí jedinou indicii, na základě níž by bylo možné usuzovat, že ke změně podmínek došlo, či která by poukazovala na to, že vytýkané vady skutečně nastaly.
52. Soud tedy nemá důvod se domnívat, že by použitý rychloměr byl nainstalován v jiném vozidle, že by měřidlo obsahovalo jiný než ověřený senzor, že by došlo k instalaci jiného softwaru, že by snad radar obsluhoval neproškolený policista či že by nebyly prováděny provozní kontroly. Souhrnně se jedná o námitky, které měl žalobce uplatnit již ve správním řízení, v němž by se mu na ně dostalo jistě detailních odpovědí. Žalobci nic nebránilo v tom, aby předložení uvedených dokladů požadoval již po správním orgánu I. stupně. Jedinou námitku ohledně mechanického poškození radaru správní orgány vypořádaly. Jiné námitky (ač v žalobě na různých místech tvrdí opak) ke způsobu měření žalobce nevznesl. Správní orgány přitom uvedené skutečnosti nemusely zjišťovat z úřední povinnosti, neboť v souladu s ustálenou judikaturou NSS shromáždily dostatečnou sadu důkazů pro vyslovení viny žalobce. Není proto ani namístě hovořit o porušení práva žalobce na spravedlivý proces, jelikož potřebné důkazy správní orgány provedly. Pokud si tyto námitky žalobce ponechal až pro řízení před soudem, měl současně uvést konkrétní skutečnosti, které by jeho argumentaci podpořily a které by založily alespoň pochybnosti o tom, že správní orgány zjistily skutkový stav nedostatečně či že neshromáždily dostatečné podklady. To se ale žalobci nepodařilo, jelikož zůstal jen u obecných tvrzení, proč soud musel nutně dospět k závěru o účelovosti jeho námitek.
53. K absenci dokladu o proškolení policisty k obsluze radaru soud dále odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dle něhož správní soud ve správním

soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Přitom NSS aproboval závěry přezkoumávaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 57 A 75/2010-29, který na rozdíl od žalobce zastává stanovisko, že obsluha měřicího zařízení jednak spadá do běžné činnosti těchto policistů a jednak předmětem řízení před krajským soudem je přezkoumání toho, zda žalobci lze přičítat, že se dopustil přestupku, a nikoliv, zda policisté jsou oprávněni a proškoleni k měření rychlosti (k tomu viz i např. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, bod 36). V podrobnostech soud na tuto argumentaci odkazuje.

54. Jelikož soud žádné pochybnosti o správné funkčnosti měřicího zařízení a ani o naměřené rychlosti již na základě obsahu správního spisu nemá, považuje tyto námitky žalobce za nevěrohodné, a tedy i nedůvodné.

Materiální stránka přestupku

55. Žalobce dále namítá, že se správní orgány nepřezkoumatelně vypořádaly s naplněním materiální stránky přestupku a že vzhledem ke specifickým okolnostem případu materiální znak přestupku ani nemohl být naplněn.
56. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“
57. Již za předcházející právní úpravy zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, judikatura v obecné rovině dovodila, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, „*naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vyloučí, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. [5 As 104/2008-45](#), č. [2011/2010 Sb. NSS](#)). Ve vztahu k zákonu o odpovědnosti za přestupky k obdobným závěrům dospěl NSS např. v rozsudku ze dne 29. 10. 2020, č. j. [9 As 173/2020-32](#), č. [4093/2020 Sb. NSS](#), body 57 a 58). V obvyklých situacích tedy bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (viz rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37, bod 22). Na citovaný rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. [5 As 104/2008-45](#), navázal NSS v rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-36, v němž vysvětlil, že „*[v] uvedeném rozsudku tedy zdejší soud zdůraznil nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku v případech při nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Pokud tedy uvedeným rozsudkem ve svůj prospěch stěžovatel argumentuje, činí tak zcela nepřipadně. V případě stěžovatele se neobjevily takové významné skutečnosti, které by vyloučily, aby jeho jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, pro které by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání by nemohlo být označeno za přestupek.*“
58. Správní orgán I. stupně odůvodnil naplnění materiální stránky přestupku na stranách 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že na dálnici se chodci či jiné osoby vyskytují pouze

velmi zřídka, nicméně rychlá jízda prodlužuje délku brzdné dráhy, což zvyšuje riziko vzniku náhlých, nebezpečných a ohrožujících situací, které mohou vyústit v dopravní nehodu a tím i ohrožení života, zdraví a majetku ostatních účastníků silničního provozu nebo majetku třetích osob. Správní orgán I. stupně podotkl, že žalobce neprokázal žádné okolnosti, které by naplnění materiálního znaku přestupku vylučovaly. To, že nedošlo k bezprostřednímu ohrožení jiných účastníků silničního provozu, nevylučuje naplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný dále dodal, že z judikatury NSS vyplývá, že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Takový zájem je stanoven zákonem o silničním provozu.

59. Soud konstatuje, že správní orgány se naplněním materiálního znaku přestupku zabývaly a dostatečně vysvětlily, z jakých důvodů dospěly k závěru, že žalobce svým jednáním veškeré znaky přestupku naplnil. Jejich rozhodnutí proto nejsou nepřezkoumatelná.
60. Soud se nadto ztotožňuje i s věcným posouzením této otázky. Správní orgán I. stupně reflektoval výše uvedenou judikaturu NSS a není tedy pravdou, že by akcentoval jen naplnění formálních znaků přestupku. Dále je třeba též zohlednit konkrétní skutkové okolnosti, z nichž NSS vycházel v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. [5 As 104/2008-45](#). Ve zmíněném rozsudku bylo řešeno naplnění materiálního znaku přestupku při překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h. Podle NSS zde materiální znak přestupku naplněn nebyl, neboť překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h, tedy na samé hranici maximální dovolené rychlosti, nezpůsobuje intenzivní porušení právních předpisů ani neohrožuje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. V nyní posuzovaném případě však nastala situace zcela jiná.
61. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 31 km/h (po odečtení odchylky). Podle soudu se jedná o tak závažné porušení právních povinností na úseku zákona o silničním provozu, že si lze těžko představit určitou okolnost, která by společenskou škodlivost takového jednání vylučovala. Správní orgán I. stupně totiž správně poznamenal, že vysoká rychlost prodlužuje brzdnu dráhu vozidla, v důsledku čehož mohou vznikat nebezpečné a ohrožující situace. Provoz na dálnici je obecně rychlejší a vyžaduje, aby řidič byl schopen reagovat na nenadálé situace, jež nastávají i nečekaně. Při takto vysoké rychlosti se však obecně snižují reakční schopnosti řidiče (byť do té doby mohl být provoz i mírný a bezproblémový). Proto je zcela lichá argumentace žalobce, že moderní a technicky způsobilé vozidlo jedoucí rychlostí 161 km/h by na rovinatém a přehledném úseku dálnice neporušovalo a ani neohrožovalo žádný právem chráněný zájem veřejnosti. Jedním z účelů zákona o silničním provozu je stanovit taková pravidla, která mají zajistit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, které za veřejný zájem jistě označit lze. Avšak rychlost, kterou s předmětným vozidlem žalobce dosáhl, naopak podstatným způsobem přispívá ke snížení bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu. Přitom je skutečně nerozhodné, že v projednávané věci k žádné bezprostřední poruše zdraví či majetku ostatních nedošlo. Postačí, že žalobce svou jízdou pro takový následek vytvořil podmínky, čímž veřejný zájem na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích porušil. Irelevantní je též argumentace, že dálnice jsou konstruovány na dosažení mnohem vyšší rychlosti než nejvyšší povolené, neboť taková skutečnost neopravňuje účastníky silničního provozu, aby porušovali pravidla stanovená v zákoně o silničním provozu, který nejvyšší povolenou rychlost na dálnici omezuje v určité výši.
62. NSS zdůraznil nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku zejména při nepatrném

překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V případě žalobce však o nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti nelze vůbec hovořit. Naopak ji překročil výrazně. Okolnost, která by takovou rychlost mohla ospravedlnit, netvrdí, jak soud zdůvodnil v předchozím odstavci. Nesprávnou je též poznámka žalobce, že v řízení nebyly předloženy důkazy o tom, že je měřený úsek rizikovým, a proto lze předpokládat, že měření nesloužilo ke zvyšování bezpečnosti silničního provozu dle § 79a zákona o silničním provozu. V § 79a zákona o silničním provozu totiž není stanoveno, že policie je oprávněna provádět měření tolíko na úsecích rizikových. Policie není v tomto ohledu zákonem omezena. Pro tvrzení, že by v místě spáchání přestupku police rychlost nemohla měřit, není zákonná opora. Námitka tudíž není důvodná.

Výrok o trestu

63. V poslední žalobní námitce žalobce brojí proti tomu, že správní orgán I. stupně do výroku o správním trestu neuvedl, ve spojení s jakým přestupkem dovedl uložení zákazu činnosti podle § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu.
64. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba „*dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více*“. Dle odstavce pátého písm. b) téhož ustanovení se za přestupek „*uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4*“.
65. Podle § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu se zákaz činnosti „*uloží na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6 a 8, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát*“.
66. Z judikatury NSS vyplývá, že v rozhodnutí trestního charakteru, jímž je jistě i rozhodnutí o vině za spáchaný přestupek, „*je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*“. Tyto skutečnosti přitom nepostačí uvést pouze v odůvodnění, nýbrž musejí být včleněny přímo do výroku, jelikož „*tolíko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.*“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS).
67. Náležitostmi výroku při ukládání sankce zákazu činnosti při recidivním jednání se NSS zabýval v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015-41, v bodě 29: „*Pokud je stěžovatelce kladeno za vinu, že ve smyslu § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu [nyní § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 téhož zákona – pozn. soudu] přestupek spáchala v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, tak je třeba uvést ve výroku následného rozhodnutí, ze které skutečnosti je vyvozována opakovanost jednání stěžovatelky. Není ovšem účelem rekapitulovat celé předchozí rozhodnutí o přestupku ve výroku, včetně uvedení dne, kdy nabylo právní moci. Pro výrok rozhodnutí je dostačující, pokud přestupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání. Další rekapitulace konkrétních aspektů předchozího rozhodnutí o přestupku může být součástí odůvodnění následného rozhodnutí. (...)*“

68. V rozsudku ze dne 27. 10. 2022, č. j. 3 As 351/2020-41, v bodě 29, NSS dodal, že „[z] výše citovaných ustanovení zákona o silničním provozu vyplývá, že zákaz činnosti může (a musí) být za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu uložen pouze tehdy, pokud pachatel spáchal stejný přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát. Jinými slovy řečeno, pachateli může být za předmětný přestupek uložen zákaz činnosti pouze v případě, že k základnímu vymezení skutkové podstaty přestupku, spočívající v určitém překročení maximální rychlosti, přistoupí další znak, spočívající ve spáchání téhož přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců (kvalifikovaná skutková podstata).“ Pokud se přestupce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu (jako nyní žalobce) lze mu trest zákazu činnosti „uložit za podmínky, že před spácháním výše uvedeného přestupku spáchal minimálně ještě jeden přestupek, jednalo se o některý z přestupků vyjmenovaných v ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1, a tohoto přestupku se dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců předcházejících nově spáchanému skutku. Toto jsou skutečnosti rozhodné pro uložení trestu zákazu činnosti a tyto by měly být také z výroku správního orgánu seznatelné. Závěry uvedené v bodě [22] tohoto odůvodnění jsou plně aplikovatelné i zde. Předchozí přestupek by tak měl být v rozhodnutí specifikován tak, aby nedošlo k jeho záměně s jiným přestupkem, který stěžovatel spáchal.“ (viz rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019-43, bod 25).
69. Soud musí konstatovat, že výrok prvostupňového rozhodnutí požadavkům vymezeným judikaturou NSS na výrok rozhodnutí o přestupku neobstojí. Žalobce totiž správně namítá, že z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze vůbec seznat, ve spojení s jakým přestupkem správní orgán I. stupně dovodil nutnost uložení zákazu činnosti podle § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně ve výroku toliko uvedl toto zákonné ustanovení, avšak již nerozvedl, jakého přestupku se měl žalobce v minulosti dopustit. Odkaz na příslušné zákonné ustanovení nepostačí, neboť jen z něj nelze dovodit, jaký přestupek žalobce spáchal, protože dané ustanovení váže uložení správního trestu zákazu činnosti na opakované spáchání různých přestupků, tedy nejen přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, jehož se žalobce v nyní projednávané věci dopustil. Stejně tak není dostačující, pokud správní orgán I. stupně konkrétně specifikoval předchozí přestupek až v odůvodnění, neboť již ve výroku musejí být uvedeny veškeré obligatorní náležitosti pro dostatečnou a nezaměnitelnou identifikaci skutku, resp. skutečnosti, z nichž žalobce může seznat, za jaké jednání je sankcionován. V tomto případě však správní orgán I. stupně do výroku prvostupňového rozhodnutí k recidivnímu jednání žalobce neuvedl ničeho. Posuzovaná věc se tak liší od případů projednávaných NSS např. v rozsudcích ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, a ze dne 30. 8. 2017, 6 As 22/2017-37, v nichž NSS aproboval, pokud správní orgány do výroku uvedly alespoň formulace ve znění, že přestupce „se tohoto přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dopustil vícekrát“ či že „přestupku se měl dopustit v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsících podruhé“, ačkoliv podrobnosti (např. o datu spáchání přestupku) následně konkretizovaly až v odůvodnění svých rozhodnutí. Z uvedených výroků totiž vyplývá, jakého přestupku se přestupce v minulosti dopustil (stejného, jakým byl opětovně uznán vinným). Ve věci žalobce však ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí i formulace obdobného znění. Jelikož z výroku prvostupňového rozhodnutí neplyne, ze které skutečnosti je vyvozována opakovanost jednání žalobce, zatížil tím správní orgán I. stupně své rozhodnutí vadou, jež má za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2022, č. j. 3 As 351/2020-41, bod 30). Ani žalovaný toto pochybení

napadeným rozhodnutím nenapravit. Tento žalobní bod je tudíž důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

70. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, pročež zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěje-li žalovaný opětovně k závěru o vině žalobce za spáchaný přestupek a o nutnosti uložit mu správní trest zákazu činnosti podle § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu, uvede do výroku rozhodnutí veškeré skutečnosti, z nichž vyvozuje recidivní jednání žalobce, a to v souladu s požadavky judikatury NSS citované zejména v bodech 67. a 68. výše. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
71. Žalobce byl ve věci úspěšný (rozhodnutí bylo zrušeno), náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí věci, sepsí žaloby a účast na jednání před soudem nepřesahující dvě hodiny), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada za DPH ve výši 2 142 Kč, neboť zástupce žalobce je společníkem právnické osoby vykonávající advokacii, která je plátcem daně z přidané hodnoty (jak bylo soudu doloženo), a proto je součástí nákladů řízení žalobce daň z přidané hodnoty, kterou je tato právnická osoba povinna odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Za sepsí repliky soud naopak odměnu zástupci žalobce nepřiznal, neboť ta do věci nevnesla (nad rámec podané žaloby) žádnou další argumentaci, s níž by byl soud povinen se vypořádat. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 15 342 Kč (3 000 + 12 342). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Paucha, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. srpna 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně